

บันทึกของพันถั่ง

ผมว่าเราควรทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดจนถึงตอนนี้ให้ฟัง
อีกสักครั้งดีกว่า ผมรู้ว่าทุกคนซีลิม ผมเองก็เช่นกัน

ผมชื่อพันถั่ง อิม...อย่างน้อยทุกคนไม่น่าจะลืมเรื่องนี้ใช่ไหม นี่เรียก
ได้ว่าเป็นข้อดีของชื่อผมเลยนะ ผมตายโดยไม่ทราบสาเหตุ และมาโผล่
ในโลกที่ชื่อว่าพิภพมายา ฐานะตอนนี้คือพลเมืองชีวิตใหม่ของเมืองตะวันออก
หลังจากมาถึงที่นี่ผมก็โดดเด่นเจิดจรัส เป็นที่สนอกสนใจ เนื่องจากมีสติ
ปัญญาเฉลียวฉลาด มีความสามารถเก่งกาจ ทุกคนรักใคร่เทิดทูน สววย
แอบหลงรักมากมาย เรียกได้ว่าเป็นคนที่โดดเด่นและดึงดูดสายตาที่สุดของ
เมืองตะวันออกเลยทีเดียว อนาคตต้องเป็นใหญ่เป็นโต แกรมมีเสน่ห์รุนแรง
จนยากหาใครเทียบอีกด้วย...

เออละ ผมรู้ว่าไม่มีใครเชื่อลงหรอก ความจริงผมเองยังไม่อยากจะ
เชื่อเลย ผมก็แค่อยากพูดไอ้อวดดูบ้างก็เท่านั้น ทำให้ใครรำคาญใจ? ไร้
ทุกคนต่างก็มีความฝันที่อยากเป็นคนยิ่งใหญ่ทั้งนั้นแหละ มนุษย์เราจะ
ยิ่งใหญ่ได้ก็ต้องมีความฝัน แล้วจำเป็นต้องเอาผู้ใหญ่มาเสียด้าน
มาย้าเตือนให้ผมสำเหนียกถึงความจริงอันเลวร้ายด้วยเหอ

14 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมายา 2

เริ่มใหม่อีกครั้งละกัน ผมชื่อพันถ้ง หลังจากมาถึงโลกนี้ก็พบว่าตัวเองตายไปแล้ว อาจารย์แผนกเวทมนตร์ตราหน้าว่าเป็นบัวใต้ตมไม่มีพรสวรรค์ แถมยังไม่เหมาะกับแผนกศาสตร์การต่อสู้ มีเพียงแผนกคาถายันต์เท่านั้นที่ดูท่าทางจะมีแววรุ่งอยู่บ้าง พู่ใหม่ที่เรียงลำดับจากสีดำ ม่วง แดง น้ำเงิน เขียว ขาว ตอนนี่ผมได้แค่ระดับต่ำสุดเท่านั้น แปลว่าเป็นพู่ใหม่ สีขาวที่ไร้ประโยชน์และไม่มีเงินเดือนนั่นเอง จนถึงตอนนี่ผมตายในโลกนี้ รวมทั้งหมดห้าครั้งด้วยกัน ดิถินี่เป็นเงินจำนวนร้อยเก้าสิบพวง เพื่อนคนแรก ที่รู้จักคือเย่หู่ พวกเราอาศัยอยู่ในหอพักนักเรียนห้องหมายเลขสี่สี่สี่ด้วยกัน และมีเพื่อนร่วมห้องอีกคนชื่อจู่ซา

นอกจากนี้ยังมีเรื่องสำคัญอีกอย่างคือตอนนี้ผมยังโสด กำลังรับสมัครแฟน คุณสมบัติไม่มากมายอะไร แต่เป็นคนอ่อนโยน เอาใจใส่ เข้าอกเข้าใจ ยอมรับปากเจ้ากรรมที่ขอบพูดจากลับตาลปัตรของผมได้ เราก็คบหากันได้ ขอบอกว่าผมเป็นคนจริงจังมากเลยนะ

ตอนนี้ผมกำลังทำอะไรอยู่เหรอ ผมกำลังช่วยกันแย่งซ่าไ่กับเพื่อน ๆ ที่แหล่งทรัพยากรเขตหนึ่ง ทำไม่ต้องซ่าไ่ล่ะเหรอ ก็เพราะว่าพวกเราจำเป็นต้องใช้หนังสือหมูหมาไ่กาพวกนั้น เอาน่า อย่ามาจับผิดสำนวนผมเลย มันก็แค่อารมณ์ขันเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น อารมณ์ขันนะ อารมณ์ขันในแบบของ พันถ้งไงเล่า

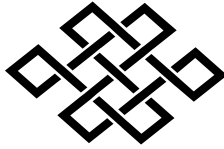
จากการคิดคำนวณของผม กว่าพวกเราทุกคนจะปฏิบัติภารกิจสังหารไ่สำเร็จจะต้องซ่าไ่ถึงหนึ่งพันสองร้อยตัว แต่ความคืบหน้าของการปฏิบัติภารกิจนี้ยังไม่ถึงหนึ่งในหนึ่งพันสองร้อย เพราะยังซ่าไ่ไม่ได้สักตัว เอาไปตั้งใจทฤษฎีคณิตศาสตร์ให้เด็กประถมทำยังไม่ได้เลย เพราะมีแต่ตัวตั้ง ไม่มีตัวหาร สรุปลแล้วสถานการณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร

และในบรรดาเพื่อนพ้องของเรา สาวน้อยคนสวยที่ชื่อปีโหวรเสนอดัวสู้กับเจ้าคนเลวที่ไม่ยอมให้พวกเราซ่าไ่ กิ่งนั้นเธอจึง...เรียกผู้ช่วยมาถึงแม้ไม่คิดออกไปสู้เอง แต่เรียกผู้ช่วยมาก็ยังพอยอมรับได้...เพียงแต่คนที่มาไม่ว่าจะมองยังไงก็ออกจะเกินคาดคิดไปหน่อยนะ

บอกตามตรง พอเห็นคนที่มาสามารถใช้เวทเคลื่อนย้ายตัวมาได้ผมก็รู้สึกขอบคุณสวรรค์แล้ว เพราะผมไม่อยากพบเจอกับประสบการณ์ที่ถูกคนชีสต์ว้อสูรชนตายซ้ำเป็นครั้งที่สองหรอก

ถ้ารู้ตัวว่าชีสต์ว้อสูรไม่เป็นก็นอนอยู่ที่บ้านเฉยๆ สิ! หรือถ้าอยากจะทำออกมาเห็นเดือนเห็นตะวันบ้างก็ไม่ต้องซื้ออะไรออกมาเลยก็ได้! ถ้าเกิดหมอนั้นชีสต์ว้อสูรมาด้วยล่ะก็ ดูจากผู้ที่ยื่นล้อมเป็นวงในที่นี้ทั้งหมดแล้วผมกล้ารับรองเลยว่าคนที่ถูกชนตายต้องเป็นผมแน่นอน ดังนั้นป้องกันไว้ก่อนดีกว่า

เออละ ยอดฝีมือมาแล้ว ปฏิบัติการสังหารไก่ของพวกเราคงมีความหวังแล้วใช่ไหม

บทที่ 1

เก้าแก่ เราชอเหมาไก่นี่ทั้งหมด

"ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดฆ่าโค..." - พันถ่ง

"ไม่ใช่ ที่ฆ่าไยนะมีดปอกผลไม้ต่างหาก" - อินชื้อ

แหล่งทรัพย์สินกรเขตหนึ่งได้กลายเป็นสถานที่ต่อสู้แย่งชิงไก่ไปแล้ว
หลังจากอินชื้อปรากฏตัว บรรยายกาศมาคึกก็แปรเปลี่ยนไป

จากตอนแรกที่ทั้งสองฝ่ายกำลังจะลงมือต่อสู้กัน แต่เพราะการ
ปรากฏตัวของอินชื้อเท่ากับประกาศว่าจะไม่มีการจู่โจมใดๆ เกิดขึ้นอีก
นอกเสียจากจะมีคนไร้มองถึงขั้นนั้น

ครั้งแรกที่พันถ่งพบอินชื้อคือตอนอยู่นอกประตูเมือง แต่พูดตามตรง
มันก็ไม่เรียกว่าพบหรอก เพราะเขายังไม่ทันได้เห็นหน้าอีกฝ่ายก็ตายเสียก่อน
แล้ว ครั้งที่สองที่พบคือตอนวันฉลองเทศกาลจันทร์คล้อย ตอนนั้นเห็นไกลๆ
จึงรู้สึกแคว่อีกฝ่ายเป็นคนที่หน้าตาหล่อเหลาคมคายมาก และดูมีนิสัย
แปลกๆ อยู่สักหน่อย หนนี้ก็เป็นครั้งที่สามที่ได้พบ มองจากระยะไกลแบบนี้
บอกได้แคว่ว่า...น่าเจ็บใจชะมัด

ภายใต้แสงอาทิตย์ที่ทอแสงสาดส่องลงมา อินชื้อหล่อมากจนผู้ชาย
ทุกคนรู้สึกแคว่ควรฆ่าเขาทั้งเสีย จะได้ไม่แย่งชิงสายตาของสาวว ไปหมด
มีผู้ชายแบบนี้อยู่พันถ่งไม่รู้ว่าตัวเองควรทำอย่างไรดี ความจริงถ้าเขาใจกล้า
ลงมือขึ้นมาก็คงไม่ต้องบอกว่าใครจะถูกฆ่าตายกันแน่...ถึงแม้ไม่พูดถึงพลัง

ความสามารถ แต่โชคความสาก็ยังคงยืนอยู่ข้างพี่ชายสุดหล่อหน้าอยู่ดี แต่เห็นอีกฝ่ายเกิดมาหล่อขนาดนั้นก็รู้ว่าสวรรค์ลำเอียงขนาดไหน

ถ้าดูจากรูปร่างหน้าตาภายนอกแล้วเย่ๆอาจได้คะแนนสูงกว่า แต่หล่อคนละสไตลกัน และที่สำคัญเย่ๆยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่จริงๆ จึงไม่นับเป็นศัตรูอีกอย่างถูกผู้ชายต้องไม่กีดกันขัดขวางเพื่อนของตัวเอง ฟันถึงเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อมาโดยตลอด

"อินชื่อ ข้าคิดถึงเจ้าจัง..."

พอปีโหวรเวหยหน้าขึ้นจากอกอินชื่อก็เห็นว่าเธอดวงตาแดงก่ำ เป็นการแสดงออกได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ ไม่ถึงกับร้องไห้รุนแรงจนหน้าตาดูไม่ได้ และไม่ทำให้รู้สึกว่าการล้างแค้นล้างบิบน้ำตาเรียกร้องความสนใจหรือความสงสาร สีหน้าลำบากใจกำลังพอดี ดูไม่ออกเลยว่าเธอเพิ่งจะแก้งทำเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้เอง

สาวน้อยคนนี้ไม่ธรรมดา อย่าไปต่อแยะให้เธอโกรธจะดีกว่า ฟันถึงแอบดักเครื่องหมายอันตรายไว้หน้าชื่อปีโหวรในใจ

"อ๊ะ! ร้องไห้ทำไม ใครรังแกเจ้า"

อินชื่อลูบผมปีโหวรพลอยโยน พอเห็นดวงตาของเธอแดงก่ำก็ร้อนใจขึ้นมา

"มีคนแย่งไก่ของพวกเราตลอดเวลา ไม่ยอมให้เราเก็บขนกับหนังไก่ไปใช้เลื่อนขึ้น"

ปีโหวรพูดพลางทิ้งตัวอิงแอบแนบชิดอินชื่อ สีหน้าท่าทางอยากให้อีกฝ่ายปลอบโยน แต่เท่าที่ฟันถึงเห็น ดูเหมือนเธอจะกินแต่หัวไปเยอะมากเลยทีเดียว ถึงทำตัวอ่อนนวยขยายได้ขนาดนั้น

"พวกเขา รู้จักกันนานหรือยัง"

จูลาหันไปถามสาวน่ารักหมายเลขหนึ่งและสองด้วยเสียงขรั่ม

"อืม... รู้จักกันเมื่อตอนวันฉลองเทศกาลจันทร์คล้ายละมั้ง ถ้าจิ้งนี้... สองวัน?"

สาวน่ารักหมายเลขหนึ่งและสองกำลังเคลิบเคลิ้มไปกับใบหน้าหล่อเหลา

18 The Sunken Moon ปรีดาพิภพมายา 2

ของอินชื้อ สองแถมแต่งกำ แถมยังส่งสายตาคู่กันประมาณ 'หล่อจึ้งเลย'
'น่าอิจฉาสุดๆ' และตอบคำถามจู้จ่าแบบใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ละ...สองวัน...เหรอ...

คนถามอย่างจู้จ่าไม่แสดงสีหน้าอะไรออกมา แต่พินถึงกลับคิดสับสน
อลหม่านอยู่ในใจ

สองวันก็สนิทสนมกันขนาดนี้แล้ว แค่อสองวันก็สนิทสนมกันขนาดนี้
เลยเหรอ

ไม่มีเหตุผลเลย...

พินถึงรู้สึกอยากร้องไห้ให้กับชีวิตที่เป็นโศดมาตลอดชีวิตจนกระทั่ง
ตายไปของตัวเอง...

มาแสดงความรักกันอย่างเปิดเผยต่อหน้าผู้คนมากมายที่ไม่มีคู่รัก
แบบนี้มันดีแล้วอะ แบบนี้มันใช้ได้ทีไหน

"พินถึง..."

สงสัยเขาจะแสดงสีหน้าสะเทือนใจชัดเจนเกินไป แววดตาที่เย่หุยมองมา
ยังเขาถึงได้ดูเป็นกังวล

"เย่หุ่ย เจ้าเคยมีแฟนหนุ่มหรือเปล่า"

"หา?"

เย่หุ่ยทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ถ้าผู้ชายคนไหนถูกถามแบบนี้สีหน้า
คง...กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหมือนกันหมดแหละ

ฉันจะพูดว่าแฟนสาวต่างหาก ขอโทษจริงๆ

"ข้า...อะ...ทำไมต้องมีแฟนหนุ่มด้วยละ พินถึง เจ้าหมายความว่ายังไง"

ใครก็ได้มาช่วยฉันอธิบายหน่อยได้ไหม หรือไม่ก็ขออ้อมพู่กันกับกระดาษ
ก็ได้ เจ้าเรียนตัวหนังสือมานานขนาดนี้คำว่าแฟนสาวแค่นี้จะพออ่านออก
ใช่ไหม ไมลิ นี่เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่จำเป็นต้องรู้จักก่อนเลยนะ

ดีที่จู้จ่าไม่ได้สนใจฟังบทสนทนาของพวกเขา ส่วนสาวน่ารักหมายเลข
หนึ่งและสองยังคงเคลิบเคลิ้มมีความสุขกับการมองหน้าหนุ่มหล่อคนนั้น
ดังนั้นภาพลักษณ์เขาจึงไม่ถึงกับเสียหายร้ายแรง

ส่วนคูรักทางโน้น ตั้งแต่พบหน้ากันก็ทำเหมือนโลกนี้มีเพียงสองเรา
อ้อ อาจจะมีไก่อีกอย่าง แต่ไก่อี้ไม่ใช่คนนี่นา

"หา? ไก่อี้ไร งั้นเข้าไปจับมาให้เจ้าดีไหม"

"ไม่ต้องจับหรอก ฆ่าทิ้งเลยแล้วเดี๋ยวพวกเราจะถอนขนถลกหนัง"

"แต่ฆ่าแล้วจะสู้มันไม่ไหว"

"ข้าว่าเจ้าใช้สองนิ้วฆ่าพวกมันได้สบายๆ อยู่แล้ว"

"อา...ถ้ามีเข่ายื่นคูดูอยู่ข้างๆ ไม่ว่าจะอะไรข้าก็ทำได้ทั้งนั้น"

"อืมๆ อินชื่อ ข้าจะคอยเชียร์นะ"

"..."

เลิกพลอดรักกันสักทีเถอะ มันทำลายสุขภาพจิตฉันนะ

"แล้วไก่อี้ไหนล่ะ พาเข้าไปหาสิ"

อินชื่อไม่ได้สนใจพลเมืองชีวิตใหม่ที่พอเห็นหน้าเจ้าตัวก็ยืนตะลึงตัวแข็ง
ไปตามๆ กัน ดูเหมือนอินชื่อเตรียมพร้อมจะฆ่าไก่อี้แล้ว

"ข้างหน้ามืออยู่ตัวหนึ่งไง คูสิ"

หลังจากพวกเขาจู่จิกะหงุกกะหนิงกันเสร็จก็ทำท่าจะเริ่มตันฆ่าไก่อี้
สาวน่ารักหมายเลขหนึ่งและสองยังคงเคลิ้มเรียกสติกลับมาไม่ได้ เย่หุ่ยเอง
ก็กำลังเครียดกับคำถามเรื่องแฟนหนุ่มเมื่อกี้ ส่วนพินถึงยังคงหุดหู่ใจ มีเพียง
จูซาคนเดียวเท่านั้นที่เตรียมตัวจะตามไปฆ่าไก่อี้ด้วย

"ดี ฆ่ามันทิ้งเลย"

ถึงแม้ไก่อี้ตัวนั้นจะอยู่ห่างจากพวกเขาไปหน่อย แต่คราวนี้ไม่มีใครกล้า
เข้าไปแย่งแล้ว

จะบ้าอะไรจะ ใครจะไปกล้าแย่งเหยื่อที่หัวหน้าแผนกเวทมนตร์เลี้ยงไว้ล่ะ

"ท่านอินชื่อ!"

ท่ามกลางผู้คนที่ยืนรายล้อมอยู่ ในที่สุดสาวน้อยคนหนึ่งก็ตะโกน
ออกมาอย่างอดไม่อยู่

"ท่านมีฐานะเป็นถึงหัวหน้าแผนกเวทมนตร์ มาช่วยเหลือนักเรียน
เลื่อนชั้นแบบนี้นั้นผิดกฎไม่ใช่เหรอ"

20 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมายา 2

อิจฉาก็บอกมาเถอะ หน้าตาอัปลักษณ์ชะขนาดนั้น... ฟันถึงคิดในใจถึงแม้เขาไม่คุ้นเคยกับการจู่โจมกะหิงของสองคนนั้น แต่เขาอยากให้การฆ่าไก่เลื่อนชั้นผ่านไปอย่างรวดเร็วมากกว่านี้

"พวกเจ้าอยากเลื่อนชั้นนั้นหรือ"

อินชื้อเพิ่งฟังเข้าหัวเอาตอนนี่เอง จากนั้นหันมามองพวกเขาด้วยสีหน้าประหลาดใจ

อย่าบอกนะว่าจะไม่ช่วยแล้ว

"ใช่แล้ว เรามาเก็บขนและหนังไก่เพื่อเอากลับไปขอเลื่อนชั้น"

"ข้าคิดว่าเป็นความแค้นส่วนตัวเสียอีก... ถ้าขึ้นไปซื้อหมอนมาฝึกเอาชนข้างในก็พอแล้วไม่ใช่หรือ"

ฉลาดมาก พุดอีกก็ถูกอีก ใครที่ไหนจะอยู่ที่ไม่ว่าดีไปมีความแค้นกับไก่กันแล้ว แต่ตอบไม่ตรงคำถามของนักเรียนหญิงคนนั้นนะ

"แต่ข้าอยากฆ่าไก่นี้"

คงเพราะถูกแย่งไปหลายครั้งทำให้บีโหรวเริ่มแค้นไก่พวกนั้น ดังนั้นจึงไม่เห็นด้วยกับวิธีซื้อหมอนมาฝึกเอาชนไก่

คุณผู้หญิงคร่ำบอบ ขอร้องล่ะ ทุกคนจะได้สบายหน่อยไง

"ได้ เราไปฆ่าไก่กัน ไป"

คุณผู้ชายคร่ำบอบ จะใจอ่อนเกินไปรีเปล่า ใจแข็งหน่อยสิ นายรู้หรือเปล่าว่าต้องฆ่าไก่ถึงหนึ่งพันสองร้อยตัวเลยนะ คงไม่ได้คำนวณลละลิต่าหรือว่าแค่ช่วยบีโหรวของนายตามที่เธอต้องการก็พอ

"ท่านอินชื้อ..."

นักเรียนหญิงคนนั้นยังไม่ยอมแพ้ อินชื้อตอบกลับไปอย่างไม่แยแสแล้ว

"แผนกเวทมนตร์มีกฎหมายห้ามช่วยนักเรียนเลื่อนชั้นด้วยหรือ ถ้าขึ้นตั้งแต่วันนี้ไปยกเลิกกฎที่ว่า เอาตามที่ข้าบอกนี่ล่ะ"

"ทำไมถึงเป็นอย่างนี้..."

"เอ๊ะ น่ารำคาญจริง ข้าหรือเจ้าเป็นหัวหน้าแผนกกันแน่"

อินชื้อบ่น หยิบป้ายหยกสีไม้ที่ห้อยตรงเอวขึ้นมาแล้วอยู่ ก็เขวี้ยง

ออกไป ป้ายหยกสีไม้ลอยอยู่กลางอากาศ และปรากฏเป็นเครื่องหมายจางๆ
ซึ่งเห็นได้ชัดเจนกลางอากาศ

"ประกาศิตินชื่อ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปมีข้าเพียงคนเดียวที่แต่ละต้อง
ไถ่ได้ หากคนอื่นบังอาจแต่ละต้องพวกมันจะต้องถูกลงโทษ ประกาศิตินี้จะ
ยกเลิกทันทีเมื่อข้าจากไป เอาละ นักเรียนทุกคน วันนี้ไถ่ที่นี้ไม่มีวาสนากับ
พวกเจ้าแล้ว รีบออกไปจากที่นี่ซะ"

หา? นี่มันอะไรกัน

ฟังถั่งไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร และไม่รู้ว่่าอินชื่อทำอะไรกันแน่ ทุกคน
ในที่นั้นดูเหมือนจะไม่เข้าใจกันทั้งนั้น แต่นักเรียนที่มากกว่าจนทำทางโกรธ
หัวฟัดหัวเหวียง ทว่าสุดท้ายก็ยอมแพ้และจากไปแต่โดยดี

"อินชื่อๆ เมื่อกี้มันอะไรเธอ"

คนที่ถามได้สะดวกที่สุดในที่นั้นยอมเป็นปีโหวร ทุกคนต่างรู้สึกสงสัย
มาก ปีโหวรก็เช่นกัน โดยเฉพาะของที่ไม่เคยเห็นมาก่อนแบบนี้ยิ่งทำให้ผู้คน
สนใจอยากรู้อยากเห็นมากเป็นพิเศษ

"นี่เธอ ของเล่นของชื่อทั้งห้านะ"

หวังว่่าอินชื่อจะอธิบายให้ชัดเจนหน่อย แต่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เลย

"เอ้? แล้วข้าขอชิมเล่นได้ไหมอะ"

คุณหนูปีโหวรคว้าบบ ความอยากรู้อยากเห็นของเธอออกจะเกิน
ขีดจำกัดไปแล้วนะ อย่าทำเรื่องของคนอื่นต้องลำบากใจสิ ฉันว่าถ้าของนั้นไป
อยู่ในมือเธอคงน่ากลัวยิ่งกว่า

"อืม ข้าก็อยากให้เห็นะ แต่อิงจะโกรธเอานะสิ"

ทำอันชื่อ ตอนทีปฏิเสศคำขอของแฟนตัวเองอย่าเอ่ยชื่อผู้หญิงคนอื่น
สิ ทำแบบนี้ดูยังไงก็ไม่เข้าท่าเลย

"เซอะ..."

ปีโหวรทำหน้าที่ไม่พอใจ แต่ไม่ได้เอะอะว๊วยว๊วยอะไร

"จัดการเรื่องสถานที่เรียบร้อยแล้ว ถ้างั้นเราเริ่มลงมือกันเลยดีไหม
เสี่ยวโหวร"

22 The Sunken Moon ปริศนาพิภพมายา 2

นายจะพูดอะไรมันก็ดีทั้งนั้น แต่ถึงยังไงฉันก็คิดว่าเรากลับไปซื้อหมอน มาสักเอาชนไก่ง่ายกว่าเยอะ... ข้อเสนอนี้มันเป็นไปได้เลยหรือ

เป้าหมายหมายเลขหนึ่งของคณะสังหารไก่คือเจ้าไก่เฉื่อยชาที่อยู่ ตรงหน้าพวกเขานั่นเอง

ปฏิกิริยาตอบสนองอันเชิงซ้ำของไก่พวกนี้ทำให้พันถึงสงสัยว่าพวกมัน มีชีวิตรออยู่ในโลกนี้ไต่ยังงใจโดยไม่สูญเสียพันธุ์ไปเสียก่อน อาจเป็นเพราะมัน แพร่พันธุ์ได้รวดเร็วหรือเปล่า แล้วตั้งแต่ไก่ตัวหนึ่งเกิดออกมาจันตัวโต ขนาดนี้ต้องใช้เวลาลักก็วันกันนะ

อินซื่อเดินเข้าไปหาไก่ตัวนั้นด้วยท่าทางหล่อเหลาบาดตา ที่จริง ทุกคนต่างเฝ้ารอดูว่าเขาจะใช้วิชาอะไรฆ่าไก่

คาถาเวทมนตร์ที่ร้ายกาจ หรือว่าตรงเข้าไปฆ่าฟันเลย ยอดฝีมือที่ถือ พู่ไหมสีดำนีทลงมือทั้งที่มันต้องไม่ธรรมดาแน่

ทั้งหมดนี้...จะเรียกว่าความคาดหวังก็ดี ทึกทักเอาเองก็ช่าง มันเป็น แค่ความรู้สึกนึกคิดส่วนตัว ขณะที่อินซื่อล้วงมีดปอกผลไม้ออกมาจากอกแล้ว ฟุ่งตรงเข้าไปฆ่าไก่อันเอง ทุกคนจึงรู้ว่าความเป็นจริงกับสิ่งที่คิดมันแตกต่างกันมากขนาดไหน และรู้สึกเหมือนฝันสลายไปตามๆ กัน

"ฮึ้ย!"

อินซื่อใช้มีดปอกผลไม้พุ่งเข้าแทงไก่อีก ท่าทางเอาจริงเอาจังมาก ไม่รู้บอกดีไหมว่าท่าจุ่มของเขาดีมาก ถึงแม้ทุกครั้งที่จุ่มจะเข้าเป้าตลอด แต่กลับไม่โดนจุดสำคัญเลย และพอไก่จุ่มกลับมาอินซื่อก็หลบเลี่ยงได้ จึงตัดสินใจไม่ได้ว่าเขาฝีมือหรือไม่กันแน่

กว่าอินซื่อจะฆ่าไก่ได้ตัวหนึ่งก็เสียเวลาไปถึงสิบนาทีด้วยกัน พันถึงคิด ในใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้จะฆ่าไก่อรอก แต่หยอกไก่เล่นต่างหาก

"มีดปอกผลไม้...?"

จูชาทวนซ้ำอย่างอดไม่อยู่ ในที่สุดก็มีคนพูดเรื่องนี้ออกมาสักที

"อ้อ ซ้ำแค่อายกลองอาวุธหลายๆ อย่างนะ คราวก่อนใช้มีดผ้าพัน แต่มันพกพาไม่ค่อยสะดวกเท่าไร คราวนี้เลยเปลี่ยนมาใช้มีดปอกผลไม้

ดูบ้าง"

ไม่มีใครอยากให้นายอธิบายเรื่องนี้สักหน่อย ที่พวกเราอยากให้อธิบาย ไม่ใช่เรื่องนี้

ในฐานะที่เป็นถึงหนึ่งในชื่อทั้งห้าและหัวหน้าแผนกเวทมนตร์ นายไม่มีอาวุธที่มันดีกว่านี้หรอก เขาออกมาให้พวกเราดูหน่อยสิ อาวุธที่พูดได้ล่ะ ในตำราบอกว่ามันเป็นอาวุธคู่มือของยอดฝีมือไม่ใช่หรือ

"เอ่อ...อินชื่อ ฝีมือดาบของเจ้ายอดไปเลย..."

ในที่นี้มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่ว่ายังไงก็ร้องตะโกนชมเชยไม่หยุด อิมบุรุษที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นย่อมต้องมีสตรีผู้ยิ่งใหญ่คอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ปีโหวร เธอคอยยกย่องเอาใจเขาแบบนั้นเขาจะประสบความสำเร็จได้ใช่ไหม

"ไก่อ้วนึงลิบนาที่ หนึ่งพันสองร้อยตัวต้องใช้เวลาหนึ่งหมื่นสองพันนาที่ หรือก็คือสองร้อยชั่วโมง"

จูลาพูดเสริมอย่างเยือกเย็น ทำให้พินถ่วงรู้สึกซาบซึ้งใจว่านอกจากเขาแล้วยังมีคนคิดคำนวณเรื่องนี้เหมือนกัน ตอนแรกเขาคิดว่าทุกคนจะโง่งนคิดเรื่องที่ได้เห็นได้ชัดว่าต้องฆ่ากันจนไม่หวาดไม่ไหวไม่ออก คิดไม่ถึงว่ายังมีจูลาอีกคนที่พอจะรอบคอบอยู่บ้าง

แต่ยังไงซะเขาก็มาเพื่อช่วยเหลือ ดังนั้นจูลา นายควรเกรงใจกันหน่อยนะ

"อินชื่อ แบบนี้จะกลับไปกินข้าวเย็นไม่ทันนะ ช่วยเร่งมือหน่อยนะ"

ปีโหวรใช้มารยาทอ่อนน้อมอีกรอบ แต่พอได้ยินเรื่องอาหารเย็น พินถ่วงพลันเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา

สมมติว่ากินข้าวเย็นตอนหกโมง งั้นตอนนี้พวกเขาก็มีเวลาเหลืออีกแค่สามชั่วโมงเท่านั้น

ฆ่าไก่หนึ่งพันสองร้อยตัวในสามชั่วโมง แปลว่าหนึ่งชั่วโมงต้องฆ่าสี่ร้อยตัว หนึ่งชั่วโมงต้องฆ่าสี่ร้อยตัวเท่ากับว่าอย่างน้อยต้องฆ่าไก่นาที่ละหกสิบหกถึงหกสิบเจ็ดตัว เท่ากับวินาทีละหนึ่งตัวกว่า

24 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมยา 2

มันจะเป็นไปได้หรือ แล้วยังต้องหักเวลาในการตามหาไปอีก แบบนี้จะเป็นไปได้จริงๆ หรือว่าเจ้าคนที่ถือฟูโหมสึดำนั้นจะสร้างปาฏิหาริย์ทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นจริงขึ้นมาได้

ถ้าอินช็อกทำได้จริงๆ ฟันด่งเชื่อว่าหมอนั้นต้องมีชื่อเสียงขจรไกลแน่ แต่เรื่องที่เป็น 'มือพิฆาตไก่อันดับหนึ่ง' แพร่ออกไปไม่แน่ว่าจะโด่งดัง เพราะฟังฉายาแล้วดูไม่ค่อยน่าปลาบปล้ำยินดีเท่าไร

นอกจากนี้กลับไปทันเวลาอาหารเย็นก็ต้องกินเสียบึ่งหลวงอยู่ที่อาหารเย็นแบบนี้มีอะไรให้นารีกลับไปกินระะ

"สหายท่านนี้ ข้ารู้สึกเหมือนเจ้าจับจ้องมองข้าอยู่ตลอดเวลา"

อยู่ๆ อินช็อกก็หันมามอง ทำหน้าสงสัยเล็กน้อย

"ข้ารู้สึกว่าสายตาเจ้าแฝงด้วยความไม่พอใจ เราเคยรู้จักกันหรือ"

สายตาทุกคนหันมามองฟันด่งพร้อมกัน

สายตาของบีโหรววิเคราะห์ได้งายมาก พุดงายๆ ก็คือ 'ผู้ชายที่ตีขนาดนี้มายังมีอะไรไม่พอใจอีกหา ตาบอดหรือไง' ส่วนสายตาของคนอื่นๆ ค่อนข้างอ่านงายกว่า คือรู้สึกเฉยๆ

"ฉันเพิ่งมาถึงก็ถูกท่านอินช็อกชีสึดว้อสุรชนตายไปครั้งหนึ่ง"

ในเมื่ออีกฝ่ายถามแล้วฟันด่งจึงพูดตามน้ำไป เพราะดูท่าแล้วอีกฝ่ายคงไม่ใช่คนที่จะโมโหเพราะเรื่องแบบนี้หรอก บอกความจริงไปก็ไม่เห็นจะไม่ดีตรงไหน

ประเด็นสำคัญคือค่าชดเชยนะ จะมีหวังได้ค่าชดเชยมั่งไหม

"ฮา! ตายเลยหรือ!"

อินช็อกตกใจเล็กน้อย ไม่ได้ถามถึงสถานที่และเวลาเกิดเหตุ แต่อ้อนถามกลับมาแทน

ฟังแล้วรู้สึกเหมือนกับว่านายชีสึดว้อสุรชนตายแบบนี้บ่อยๆ เรื่องทำนองนี้เคยเกิดขึ้นหลายครั้งแล้วระะ

ฟันด่งพยักหน้า สถานการณ์ไหนสามารถใช้วิธีพยักหน้าหรือส่ายหน้ามาตอบคำถามได้ ถ้าเขาไม่ลืมนี่เป็นต้องใช้อย่างแน่นอน

"ขอโทษจริงๆ ข้าให้เจ้าฆ่าข้าแก้แค้นคืนไม่ได้ ถ้านั้นข้าจะชดใช้ค่า
ใช้จ่ายในการคืนชีพให้เจ้าแทนดีไหม เงินสามพันพวงพอหรือเปล่า"

อินชื้อพูดพลางล้วงตัวเงินออกมา กรอกจำนวนเงินลงไป นี่เป็นเชค
ชนิดหนึ่ง มักจะใช้ในกรณีที่ใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก

พองถึงได้ยินตัวเลขจำนวนเงินแล้วถึงกับตกตะลึงอ้าปากค้าง

เงินสามพันพวง!

เงินสามพันพวงงง!

ไม่ได้ฟังผิดใช่ใหมอะ เงินสามพันพวงจริงๆ เหรอ บวกรวมเงินชดเชย
ทางจิตใจด้วยสินะ ท่านอินชื้อ เทพเจ้าของฉัน ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะคอย
ติดตามรับใช้ท่านตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

พองกำลังคิดจะยื่นมือไปรับเชคจากมืออินชื้อด้วยความดีใจ แต่
ปีโรวกลับพูดตัดหน้า

"อินชื้อ ค่าใช้จ่ายในการคืนชีพแค่ครั้งละหนึ่งร้อยพวงเท่านั้น ไม่ต้อง
สิ้นเปลืองเงินทองมากมายขนาดนั้นหรอก ไม่ได้แพงมากมายอะไร"

"..."

นั่นมันเงินของเขา ไม่ใช่เงินของเธอเสียหน่อย มาอยู่อะไรด้วยละ
ยังไม่ทันจะแต่งงานกับเขาก็ทำแบบนี้แล้ว ใครที่ไหนจะไปขอเธอแต่งงาน
หา! มาขัดขวางลามกคนอื่นมันไร้คุณธรรมนะ!

"อีกอย่างการคืนชีพสามครั้งแรกก็ไม่เสียเงินด้วย พองเพิ่งมา ถ้า
งั้นครั้งนี้นักน่าจะอยู่ในสามครั้งแรกสินะ ใช่ไหม"

อ้อ! ฉันกับเธอเราเป็นศัตรูกัน คราวนั้นไม่ต้องเสียเงินจริง แต่เธอ...
แต่เธอพูดออกมาได้ไง

"เอ้? อย่างนั้นหรอ"

อินชื้อไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย อยู่ในเมืองตะวันออกมานานขนาดนี้แต่
กระทั่งเรื่องสำคัญอย่างการคืนชีพต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไรยังไม่รู้ แสดง
ชัดเลยว่าพลเมืองชีวิตเดิมไม่ได้รับรู้ความลำบากของชาวบ้านเลยสักนิด
พลเมืองชีวิตใหม่ช่างน่าอนาถจริงๆ

26 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพพมาชา 2

"งั้น...เสี่ยวโหรว ใบนี่ให้เจ้าก็แล้วกัน คราวก่อนลืมหักเงินเจ้าพกดติดตัว สามพันพวงพอไหม หรือจะให้ข้าเขียนอีกใบ"

"อืมๆ พอแล้วละ อินชื่อ เจ้าช่างดีกับข้าเหลือเกิน"

เฮงซวยชะมัด...คอยดูเถอะ แยกเงินทองคนอื่นไปแบบนี้ เธอไม่ได้ตายดีแน่...

เมื่อเห็นเงินสามพันพวงที่ตอนแรกต้องเป็นของตัวเอง แต่ชั่วพริบตา ต่อมากลับไปตกอยู่ในมือคนอื่น ฟันถึงแค้นใจจนไม่อาจหาถ้อยคำบรรยาย สวางามไม่ต้องทำอะไรก็ได้เงินสามพันพวงไป คนที่ถูกทำร้ายอย่าง เขาเรียกร้องความช่วยเหลือกลับไร้คนเหลียวแล ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น

"งั้นมอบเงินให้ฉันลักร้อยพวงก็ยังดี..."

ดูเหมือนคำสาปจะสัมพัลได้ถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าของเขา ดังนั้นจึงทำให้เขาพูดคำที่ถูกต้องออกมา แต่น่าเสียดายที่มันไม่ได้ผล

"การตายสามครั้งแรกเป็นการเตือนให้เจ้ารู้จักระมัดระวังตัว ดังนั้น จึงไม่คิดเงิน"

อินชื่อไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงแต่พูดตามความเป็นจริง ดูท่าแล้วเรื่อง ขอเงินชดเชยคงหมดหวังแล้วละ

ต่อให้การที่ฉันหลบไม่ทันจนโดนนายชนตายจะเป็นเพราะฉันไม่รู้จักระมัดระวังตัว แต่นายชนคนตายกลางถนนไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลยรีไ้

"เอาแต่ขอเงินคนอื่นแบบนี้ดูไม่ได้เลย"

จูซาตำหนิ ตำหนิได้เร็วและแรงมาก

"ฟันถึง ถ้างั้นเจ้ากับข้าไปช่วยกันทำงานหาเงินใช้หนี้ของเจ้ากันเถอะ อีกอย่างตอนนี้ข้ายังไม่จำเป็นต้องใช้เงินด้วย"

เย่หุ่ยตบไหล่ปลอบใจ น้ำเสียงที่พูดก็อ่อนโยนเช่นเดียวกัน

โฮย เย่หุ่ย นายดีที่สุดเลย ฉันรู้้อยู่แล้วว่ามีแค่นายเท่านั้นที่เป็นเพื่อนสนิทของฉัน

ถึงแม้การใช้เพื่อนหาเงินจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ถูกผู้ชายควรทำ แต่พ่อเคยพูดว่า 'เวลาที่ต้องการอะไรขึ้นมาจริงๆ ก็อย่าปฏิเสธเพื่อรักษาหน้า' ดังนั้น

ฉันจะรับน้ำใจของนายไว้ด้วยความซาบซึ้งนะ

"ความสัมพันธ์ของพวกเขาเจ้าติจิงเลย ถ้างั้นเรื่องงานก็พยายามเข้าล่ะ"
 ปีโหววยิ้มให้พวกเขา รอยยิ้มยังคงอ่อนหวานงดงามเช่นเดิม

ฉันไม่ต้องการคำพูดให้กำลังใจจากผู้หญิงที่แย่งเงินสามพันพวกไป
 จนกลายเป็นเศรษฐินีหรอกนะ มาให้กำลังใจจูงใจอะไรกัน จอมปลอม
 ที่สุด

'เงินไม่เอาก็ได้ แต่โกไม่ฆ่าไม่ได้' ถึงแม้สำหรับพันถ่งแล้วควรพูด
 กลับกันเป็น 'โกไม่ฆ่าก็ได้ แต่เงินไม่เอาไม่ได้' ถึงจะถูกต้องตรงใจ แต่ความ
 แค้นเรื่องเงินสามพันพวกนี้เขาจะจำจนตาย คนที่มีภาระหนี้สินมักจะ
 อ่อนไหวกับเรื่องเงินเป็นพิเศษ

เงินเดือนของฟูโหมสี้เขียวอ่อนคือสองพัน ฟูโหมสี้เขียวแก่สามพัน
 ถ้าวันนี้หาชนกับหนิงโกได้พอที่จะเลื่อนขั้นเป็นฟูโหมสี้เขียวแก่ เขาต้องทำงาน
 ถึงหนึ่งพันเดือนจึงจะหาเงินได้สามพันพวก ถึงแม้เขาจำเป็นต้องใช้แค่
 ร้อยเก้าสิบห้าพวกก็เถอะ แต่เงินสามพันพวกนั้นเคยอยู่ใกล้แค่เขาเอื้อมมือ
 ออกไปคว้าไว้เท่านั้น ความรู้สึกมันต่างกัน มีเงินสามพันพวกทำอะไรได้ตั้งเยอะ
 ใช้ชีวิตหรูหราฟุ้งเฟ้อแค่ไหนก็ได้

บรรยากาศรอบตัวพันถ่งเต็มไปด้วยความโกรธแค้น แต่คงเพราะพลัง
 ใจไม่แข็งพอ สีหน้าเศร้าโศกโกรธแค้นจึงไม่รุนแรงพอจะส่งผลกระทบต่อ
 คนอื่น

ทุกคนไม่มีเวลามายึดเยื้ออะไรกันตรงนี้แล้ว พันถ่งจึงเบนสายตาไป
 มองซากโกบนพื้น

เนื่องจากความคิดที่ว่า 'อยู่ในกระเป๋าคันยังไวกีสบายใจกว่าอยู่ใน
 กระเป๋าคนอื่น' พันถ่งตัดสินใจไปถอนชนโกและถลกหนึ่งด้วยตัวเอง เพราะ
 รู้ว่าวันนี้จะฆ่าโก เขาจึงพกมีดที่คุณภาพไม่ค่อยดีหนักมาด้วย นี่ก็ยิ้ม
 มาจากคนอื่น ตอนนั้นสถานการณ์ทางการเงินของเขาอ่อนแอหนักมาก เขาไม่มี
 วาสนากับของที่ต้องใช้เงินซื้อจริงๆ

ขณะที่เขาแต่ละถูกตัวโกและกำลังจะชยับมีดฟันนั่นเอง ทันใดนั้นก็

28 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมายา 2

ได้ยินเสียงท้อฟ้าคำรามดัง 'ครืน' และตามด้วยเสียง 'เปรี้ยว' จากสายตาของฟันท่งเห็นเพียงลำแสงสว่างจ้า ตามด้วยความรู้สึกปวดชารุนแรงไปทั่วตัว ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นเขาก็ไม่รู้แน่ชัด

เรื่องที่เกิดขึ้นทางนี้ซึ่งห่างออกมาไม่ไกล คนที่ยืนอยู่ทางโน้นย่อมเห็นได้อย่างชัดเจน คนแรกที่เปิดปากพูดกับเขาคือจูลา

"เจ้าทำเรื่องชั่วร้ายอะไรหา ถึงได้ถูกฟ้าผ่าเอา"

ที่แท้เขาก็ถูกฟ้าผ่าใส่ตัวเอง ว่าแต่ทำไมไม่ตายล่ะ แต่ไม่ตายก็ดีแล้วนี่นา ไม่...ไม่ได้จะหมายความว่าอย่างนั้น

เขาแค่อยากตรวจสอบจำนวนชนกับหนังไก่ให้แน่ชัดเท่านั้น และถ้าทุกคนไม่ทันสังเกตก็จะแอบงุบงิบเก็บไว้เอง เรื่องแค่นี้มันร้ายแรงจนถึงขั้นที่ฟ้าต้องผ่าลงโทษด้วยเหรอ ท้อฟ้าไม่มีเมฆดำลึกลับดั่งนั้นคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ ว่าแต่ฟ้าผ่าลงมาที่เขาจริงๆ อะ

"ฟันท่ง ส่งเจ้ากลับไปรักษาตัวก่อนดีไหม"

เข่ายู่เห็นสภาพอ่อนแอของเขาก็ร้อนใจ เด็กสาวน่ารักสองคนรู้สึกว่าเป็นสภาพของเขาตอนนี้แย่พอควร จึงพยักหน้าสนับสนุน ส่วนจูลาพูดเสริมมาอีกประโยคว่า

"ได้ยินว่าการรักษาในเมืองตะวันออกจะบริการแต่พลเมืองชีวิตเดิมเท่านั้น พลเมืองชีวิตใหม่ฆ่าทิ้งอย่างเดียว เพราะใช้วิธีคืนชีพใหม่ไวกว่า"

ฉันไม่กลับไปแล้ว ฉันสบายดี ขอคุณที่เป็นห่วง

"ฮะ"

ออยู่ อินซือกก็ร้องออกมา ทำท่าเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้

"เมื่อกี้ข้าประกาศไปว่านอกจากข้าแล้วคนอื่นแต่ละต้องไปไม่ได้..."

"..."

ดังนั้นเขาเลยถูกประกาศิตอินซือกฆ่าใส่ลิ้นะ ยังไงก็เรียกว่าตายด้วยมือตัวเองอยู่ดี อันที่จริงไม่ถึงกับตาย แต่สภาพของฟันท่งตอนนี้ก็แย่พอควร

ท่านอินซือก ตอนที่ประกาศิตช่วยรอบคอบหน่อยได้ไหม หรือว่าแค่งานกระจอกๆ อย่างเก็บขนไก่ถลกหนังไก่ก็ต้องให้นายทำหมด

เลยเรอะ

"อินซื่อ เจ้าจะช่วยเราถอนขนถลกหนังด้วยหรือ แบบนี้ก็ลำบากแยะเลยสิ แก่ไขได้ไหม เรื่องพวกนี้ให้พวกเราทำก็พอ"

สีหน้าปีโรวดูเหมือนทำใจไม่ได้ที่อีกฝ่ายจะต้องเหน็ดเหนื่อยเกินไป แต่จนถึงตอนนี้อินซื่อเพิ่งจะฆ่าไก่ไปแค่ตัวเดียวเองนะ

"ก็ดี จันทน์แกไขหนอยละกัน...ฮะ! รอเดี๋ยว มีคนเรียกหาข้า"

ขณะที่อินซื่อแตะป้ายหยกตั้งท่าจะประกาศตีอีกรอบนั่นเอง เครื่องสื่อสารคาถายันต์ของเขาก็เปล่งแสง ดังนั้นเขาจึงรีบรับทันที

"ข้าอยู่ข้างนอก หา? อะไรนะ ข้าลืมไปแล้ว ข้า...เอาเถอะ ข้ารู้แล้วเดี๋ยวข้าจะรีบไป"

ดูเหมือนจะมีเรื่องด่วน ในเมื่อบอกว่าจะกลับแล้วจันทน์เรื่องไก่อคงไม่สำเร็จแล้ว พวกเขาเปลี่ยนเป็นไปซื้อหมอนมาจิกเอาชนไก่แทนดีไหม

"อินซื่อ เจ้าจะไปแล้วหรือ"

ปีโรวทำหน้าที่ผัดหัว

"เสียวโรว ขอโทษนะ ข้ารับปากไปแล้วว่าจะไปช่วยรับพลเมืองชีวิตใหม่ที่อุโมงค์จันทร์คล้อยคืนนี้"

แปลว่าต้องไปแย่งชิงคนที่อุโมงค์จันทร์คล้อยสินะ นี่ถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างแน่นอน

"ฮืม..."

ปีโรวแหม่มปาก แวดตาอาลัยอวรณ์ ปกติแล้วเวลาแบบนี้ผู้ชายมักจะหัวโนไหว เปอร์เซนต์ที่จะทิ้งเรื่องอื่นและอยู่ต่อสูงมาก

"ข้าก็อยากอยู่เป็นเพื่อนเจ้า แต่ถ้าเสียวคำพูดไม่ยอมไป อิงจะโกรธเอาได้"

ถ้าเบื่องหลังเขาไม่มีผู้หญิงนำกลัวคนนั้นสะกิ้นนะ...

สรุปว่าความสัมพันธ์ซับซ้อนวุ่นวายแบบไหนกัน มีก็เล่ากันแน่ บ้านใหญ่กับบ้านเล็กหรือ หรือภรรยากับชู้

"ถ้านั้นเจ้าไปเถอะ เราจะพยายามกันต่อเอง"

30 The Sunken Moon ปริศนาพิภพมายา 2

พอปีโหวรไต้ยอินชื่อพูดถึงราชินี แวหึ่งหวงฉายวูปในดวงตา จากนั้นตอบกลับไปอย่างองนง

"อา...แต่ข้าเป็นห่วง ข้าหาคนมาช่วยพวกเจ้าแทนดีไหม รอข้าเดี๋ยวนะ"

พอพูดจบอินชื่อก็ใช้เครื่องสื่อสารคาถายันต์เพื่อติดต่อกับคนอื่นหาคนแทนนั้นหรือ ความฝันเรื่องหมอนแตกสลายอีกแล้วสินะ

"ข้าเอง เจ้าว่างมากใช่ไหม มาช่วยเสี่ยวโหวรของข้าหน่อยสิ ข้าต้องรีบกลับเพราะต้องเตรียมตัวไปอุโมงค์จันทร์คล้อย รีบมาเร็วๆ เข้า อ้อหยิบเครื่องสื่อสารคาถายันต์ติดมาด้วยสักเจ็ดอันนะ"

ไม่รู้ว่าเขาพูดอยู่กับใคร การติดต่อจบลงอย่างรวดเร็ว จากนั้นคือรอนคนที่ว่ามาถึงสินะ แต่ไม่รู้ต้องรอนานแค่ไหน

"ท่านอินชื่อ ไม่ทราบที่ท่านใช้เวทรักษาเป็นไหม"

เย่ขุ่ยเปิดปากพูดกับอินชื่อ และมองไปที่พื้นถ่ง บอกตามตรงนะว่าถูกฟ้าผ่าแล้วไม่ได้รับการรักษา จะรอให้บาดเจ็บแผลหายเองเป็นเรื่องยากมาก ดีที่มันไม่ใช่ฟ้าผ่าตามธรรมชาติ ไม่งั้นไม่แน่กระทั่งเสื้อผ้าก็อาจสลายเป็นผุยผงแล้วก็ได้ ตอนนี่เสื้อผ้าบนตัวพื้นถ่งขาดเป็นรูมากมาย บางที่ก็กระดำกระต่าง ถ้าอนุมาณจากชื่อของเขา นี่คงเรียกว่าเป็นข้าวตังกั้นถ่งได้เลย แย่ชะมัด

"ไม่เป็น ข้าเรียนไม่ได้ อ๊ะ ถ้างั้นอีกหน่อยต้องพกยารักษาแผลไว้เยอะๆ ไม่งั้นเกิดเสี่ยวโหวรของข้าได้รับบาดเจ็บขึ้นมาจะทำไม"

อินชื่อตอบ แต่ดันไปกังวลถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดแทน พื้นถ่งู้สึกว่าไม่มีใครสนใจโยตีความเป็นตายของตัวเองเลย

แต่ 'เรียนไม่ได้' หมายความว่ายังไงนะ คำพูดนี้น่าแปลกมาก อย่างพื้นถ่งเป็นคนที่ถูกตราหน้าว่าไม่มีพรสวรรค์ทางเวทมนตร์ ถึงอยากเรียนก็ไม่มีปัญญาเรียนสำเร็จ แต่อินชื่อไม่น่ามีปัญหาหั้น

"ทำไมถึงเรียนไม่ได้ล่ะ"

สมแล้วที่จูซาเป็นคนขยันเรียนมาก เขาจึงรีบย้อนถามกลับไปทันที ดูท่าทางเจ้าตัวคงอยากรู้เรื่องให้ชัดเจน เผื่อว่าถึงเวลานั้นตัวเองอาจเรียน

ไม่ได้เหมือนกัน

"ถ้าข้าเรียนได้ก็คงมากเกินไปแล้ว อา...เอาเป็นว่าเป็นปัญหาส่วนตัวของข้าก็แล้วกัน มีข้าคนเดียวที่เป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะทำยังไงก็เรียนไม่ได้ ข้าเองก็เสียดายอยู่ ถ้าใช้เวทรักษาได้คงสนุกนาดู แค่จับโก๋มาตัวเดียวก็พอแล้ว จากนั้นร่ายเวทใส่เซลล์ของมันให้ชนกับหนังงอกออกมาตลอดเวลา ที่นี้ทุกคนก็มีพอใช้แล้วละ"

ท่านอินซื่อ แน่ใจหรือว่าเวทรักษาทำแบบนี้ได้ ขอถามหน่อย รอให้งอกออกมาครั้งหนึ่งต้องใช้เวลานานแค่ไหน ความชื่นชอบของนายนี่ยิ่งไม่ได้เรื่องยิ่งดีใช่ไหม อีกอย่างทำแบบนี้ไ้ก็กินสาหร่ายเลย

หลังจากจบบทสนทนาเรื่องเวทรักษา คนที่อินซื่อเรียกให้มาช่วยก็มาถึงพอดี เรียกว่าตีเกินคาดเลยทีเดียว

เพียงแค่มองผู้ใช้นั้นใช้ยันต์ประหลาดก็มาปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา และเมื่อได้เห็นใบหน้าตรงตามเป็นหนึ่งไม่มีสองทุกคนถึงกับชะงักงัน รู้สึกว่าตัวเองอยู่ห่างไกลจากชีวิตชาวบ้านธรรมดาไปไกลลิบลิ้ว

"ข้ากำลังนอนกลางวันอยู่ ทางที่คิดขอให้เป็นเรื่องสำคัญหน่อยละกัน ไม่อย่างนั้นเจ้าได้ตายอย่างไรที่ฝั่งนั้น"

ทันทีที่ปรากฏตัว ชายหนุ่มผมยาวตรงงาก็แสดงสีหน้าไม่พอใจและพูดด้วยน้ำเสียงโหดๆ กับอินซื่อ ทุกคนต่างรู้จักเจ้าของใบหน้านี้ดี พู๋ไหมลีเทาดำและป้าหยกสีน้ำเงินเหลือบดำที่แขวนอยู่ข้างตัวยืนยันสถานภาพของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี

หนึ่งในชื่อทั้งห้าของเมืองตะวันออก หัวหน้าแผนกคาถายันต์...หลังชื่อแค่ฆ่าไ้กะนะ แค้ไ้เท่านั้นเอง จำเป็นต้องให้สองหัวหน้าแผนกมาเองเลยอะ ลิ่นเปลืองเรี่ยวแรงของคนสำคัญกันง่าย ๆ แบบนี้เลย พู๋ไหมบนต์ัวพวกนายคงอยากร้องไห้แน่ๆ

นี่เรียกว่าผูกสัมพันธ์ผ่านการแต่งงานสินะ ถึงแม้ท่านอินซื่อจะยังไม่ได้แต่งงานด้วย แต่มันให้ความรู้สึกแบบนี้จริงๆ นี่นา หลังจากนั้นพวกเราจะได้รู้จักกับราชินีด้วยไหม

32 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพพมาชา 2

"หลังชื่อ ข้าต้องกลับแล้ว เจ้าช่วยพวกเขาฆ่าไก่ด้วยล่ะ"

จบกัน ท่านอินชื่อ นายอยากตายโดยไร้ที่ฝังเธอ

"เจ้าไม่กลัวฆ่าเจ้าทั้งแล้วเอาหัวเจ้าไปแขวนหน้าประตูเมืองให้คนอื่นดูเล่นหรือไง"

ใบหน้าดงามของหลังชื่อบูตบั้ง ฟันถั่งไม่รู้ว่าจะควรจะรอกคอยหรือหวาดกลัวกับการปะทะกันของสองคนนี่ดี ยอดฝีมือสองคนต่อสู้กันต้องมันส์แน่ แต่ชาวบ้านธรรมดาอย่างพวกเขาอาจจะโดนลูกหลงไปด้วยนี่สิ ผลที่ตามมาบังคับไม่ได้

"ไม่ เจ้าไม่ทำหรอก ข้ารู้ว่าเจ้านะปากร้ายแต่ใจดี ฮ่าๆๆๆ"

"..."

หลังชื่อรู้สึกจนปัญญาเมื่อเห็นสีหน้าไม่หวั่นเกรงใดๆ ของอินชื่อ เจอกับคนบ้าแบบนี้เขาทำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ

"อ้อ ใช่ หลังชื่อ ข้าได้ป้ายห้อยเอาใหม่แล้ว เจ้าดูสิ"

อินชื่อพูดพลางหยิบป้ายหยกสีไม้ออกมาอวด

"นี่ไม่ได้เรียกว่าป้ายห้อยเอา เขาเรียกว่าป้ายหยกต่างหาก"

"เพราะข้าชอบทำหล่นหายเรื่อย ดังนั้นคราวนี้ข้าเลยบอกให้เขาใช้ก้อนหินทำ ดูๆ ไปก็สวยเหมือนกันนะอะไรใหม่ แบบนี้ก็ไม่มีสิ่งเปลืองแล้ว"

"ต่อให้ทำด้วยก้อนหินก็ควรเรียกว่าป้ายหยก ไม่ใช่ป้ายห้อยเอา..."

"ไม่รู้ป้ายห้อยเอาคราวนี้จะอยู่ได้นานแค่ไหน หวังว่ามันจะไม่หล่นหายอีกนะ ต่อไปข้าสั่งให้ทำพุ่ใหม่เป็นกำไลเลยดีไหม จะได้ไม่หล่นหายอีก เจ้าคิดว่าไง"

"..."

พุ่ไม่ฟัง

ฟันถั่งรู้สึกเหมือนหลังชื่อจะตะคอกออกมาประมาณว่า 'ใครเรียกว่าป้ายห้อยเอาหา!' แต่อินชื่อเปลี่ยนเรื่องเร็วมาก แ็บเดียวก็เปลี่ยนเรื่องพุ่แล้ว

"หลังชื่อ นี่คือเสี้ยวโหรวของข้า สวยไหม"

นายแนะนำแบบนี้ดูเหมือนไม่ต่างอะไรกับตอนแนะนำป้ายห้อยเอา

นั่นเลย

"ท่านหลังชื่อตรงมากกว่าข้าเยอะ"

ปี่โหรวดูท่าทางกระวนกระวาย แน่หนอนว่าอยู่ต่อหน้าใบหน้าที่ตรงตามแบบนี้จะรู้สึกต่ำต้อยกว่าก็เป็นเรื่องธรรมดา

"งั้นหรือ แต่ข้าคิดว่าเจ้าสวยกว่านะ ตั้งแต่พบเจ้าข้าก็รู้สึกว่าเขาหน้าเกลียดมาก แถมยังรู้สึกเลียนด้วย"

อินชื่อพูด อยู่ๆ ก็รู้สึกระคายคอเพราะพูดมากเกินไป จึงยกมือขึ้นลูบคอตัวเอง

"เอาไป"

หลังชื่อยื่นแก้วน้ำให้ และไม่รู้ว่าจะเอามาจากไหน

ตอนนั้นเอง ปี่โหรวหันไปส่งสายตาให้เพื่อนร่วมห้องของตัวเอง เด็กสาวน่ารักหมายเลขสองจึงพูดขึ้นว่า

"ท่านอินชื่อ ท่านกับท่านหลังชื่อเป็นคู่รักกันหรือ"

"...แค้ก! แค้กๆๆ! แค้กๆ!"

อินชื่อถึงกับล้าลิกน้ำที่กำลังดื่ม ส่วนหลังชื่อทำหน้าน่าสะพรึงกลัวสุดๆ แต่สิ่งที่ทั้งคู่มีเหมือนกันคือแววตาสะอิดสะเอียน

"ใครจะ...แค้ก! ใครจะคบกับตาแก่นี้กันแล้ว ขยะแขยงชะมัด"

เอ๋?

ทุกคนต่างตกตะลึง

"ท่านหลังชื่อไม่ใช่ผู้หญิงหรือ...ข้านึกว่าแค่เสียงต่ำไปนิดเท่านั้น..."

"ข้าเป็นผู้ชาย"

แว้ก! เจ้าหมี่จงวิปริต เจ้ารู้แต่แรกแล้วใช่ไหมว่าเขาเป็นผู้ชาย มิน่าหมอนั้นถึงได้คู่ลับสนทางเพศขนาดนั้น

"อะ...ขอโทษ เพราะพวกท่านมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ และดูสนิทสนมกันมาก ดังนั้นทุกคนเลยคิดแบบนั้น..."

ทุกคนอะไรกัน อย่าลากพวกเราลงน้ำไปด้วยสิ

"ต่อให้อินชื่อเป็นผู้หญิง ข้าก็ไม่มีทางคบกับเขาหรอก"

หลังซื่อพูดเสียงเย็น ดูสีหน้าท่าทางขยะแขยงสุดๆ
ที่จริงเรื่องเข้าใจผิดแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ประมาณ... 'ท่านอินซื่อ
หล่อจังเลย' 'แล้วเจ้าคิดว่าท่านหลังซื่อเป็นยังไงบ้าง' 'เอ? ท่านหลังซื่อ
ไม่ใช่ผู้หญิงหรือ' เขาได้ยินจนชินแล้ว แต่ไม่ได้แปลว่าเขาจะไม่โกรธ
"ฮ้า! เกินไปแล้ว!"

ท่านอินซื่อ นายยังมีอะไรไม่พอใจอีกหา ถ้ารูปร่างภายนอกนายไม่มี
อะไรเปลี่ยนแปลง แค่เปลี่ยนเพศเป็นผู้หญิง แบบนั้นลึถึงจะน่าสะพรึงกลัว
อีกอย่างถึงแม้อีกฝ่ายจะเป็นผู้ชายก็ยังมีผู้ชายมากมายมาชอบนะ ดังนั้นเขา
ย่อมมีสิทธิ์เลือกสิ

พอรู้ว่าหลังซื่อเป็นผู้ชายและไม่มีความสัมพันธ์พิเศษกับอินซื่อ สีหน้า
ปี่โหรวกใสชื่น ราวกับโยนก้อนหินหนักอึ้งในใจทิ้งได้

ในเมื่อถามกันมาถึงขั้นนี้แล้วพ่่นเองก็มีเรื่องอยากถามเหมือนกัน
ถึงแม้จะดูไม่ค่อยมีมารยาทเท่าไร แต่เขาอยากรู้นี่นา

"แล้วก็...ขอถามหน่อย พวกท่านทำงานรับใช้ข้างกายราชินีคงไม่ได้
รวมถึงการปรนนิบัติรับใช้ในห้องบรรทมใช่ไหม"

ไซโย คำว่าราชินีไม่กลายเป็นจักรพรรดิน้อยก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว คนที่
ช่วยข้าช่วยซื่อนานๆ สุดท้ายก็มีโชคดีบ้างละ

ที่เขาถามแบบนั้นก็เพราะรู้สึกสงสัยมาก เท่าที่เห็น ชื่อทั้งห้าแห่งเมือง
ตะวันออกล้วนเป็นชายหนุ่มรูปงาม ชูยชื่อที่หายสาบสูญก็ได้ยินว่าหล่อเหลา
คมคายมากเช่นกัน ส่วนหญิงชื่อที่ยังไม่เคยเห็นคงไม่ต่างกันเท่าไร รู้สึก
เหมือนเป็นหนุ่มๆ ในฮาเร็มของราชินีเลย แถมพวกเขาพักอาศัยอยู่ในตำหนัก
เทพราชาด้วยกันอีก

ตัดลั้วชื่อออกไปได้ เพราะเป็นโอรสของราชินี ดังนั้นคงเป็นไปได้
อยู่แล้ว

หลังจากที่พ่่นถามคำถามนี้ออกไป ทั้งสองคนทำหน้าที่ตะลิ่งและ
พรันพริงใจ

"ข้ายังไม่พร้อมกับการงานแบบนี้...ไม่ใช่สิ ข้าจะบอกว่าไม่มีเรื่องแบบนี้

ต่างหาก"

ท่านอินชื่อ ประโยคแรกฟังดูแปลกๆ นะ

"อิงไม่มีทางทำแบบนั้นหรอก พวกข้าเห็นนางมาตั้งแต่เด็กจนโต"

ท่านหลังชื่อ ดูเหมือนนายจะพยายามเยือกเย็น แต่จิตใจสั่นไหว
ยังคงฉายออกมาทางแวตาทันพรังนั่นนะ

หืม? เดี่ยวก่อน

เห็นนางตั้งแต่เด็กจนโต...?

"พวกท่านอายุเท่าไร"

จู่ๆถามออกไปเร็วกว่าทันถึง แนนอนว่าคำถามนี้น่าสนใจและควรค่า
แก่การใคร่ครวญ

"อืม ไม่รู้สิ ไม่เคยนับ"

อินชื่อตอบตามความเป็นจริง บอกตรงๆ ว่าคำตอบนี้แอบน่ากลัว

"ไม่จำเป็นต้องถามเรื่องพวกนี้ให้มากความ"

ดูท่าทางท่านหลังชื่อไม่อยากตอบ แต่ท่านหลังชื่อ สหายนายเรียกนาย
ว่าตาแก่ก็แปลว่าอายุของนายคงไม่ใช่บ่อยๆ ละ...

แต่ถ้ามีชีวิตอยู่มานานขนาดนี้ ทำไมถึงยังดูอ่อนเยาว์กันอยู่ล่ะ พวก
พลเมืองชีวิตเดิมมีอายุเฉลี่ยยืนยาวแค่ไหน แล้วตอนแก่หน้าตาจะเป็นยังไงอะ

"อ๊ะ!"

อยู่ๆ อินชื่อก็ร้องอุทานออกมา หลังชื่อเหล่มองและพูดเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ก็ถึงเวลาได้แล้วแหละ"

"อ๊า!"

อินชื่อเงยหน้าดูตำแหน่งของดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าแล้วร้องลั่นอย่าง
แตกตื่น จากนั้นหันกลับไปหาปีโหวร

"เสียโหวร ขอโทษนะ ถ้าไม่รีบกลับไปอาจไม่ทันเวลาได้ ข้าไปละ"

"ไม่ทันแล้วต่างหาก"

หลังชื่อเปรยอยู่ข้างๆ เมื่อกี้เขาไม่ได้เตือนอินชื่อเรื่องเวลาเพราะมี
เจตนาร้ายแอบแฝง

36 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมาษา 2

เนื่องจากเวลาเร่งด่วน อินซิ่งจึงไม่มีกะจิตกะใจไปวอยวายกับหลังชื่อ
รับรายคาถายันต์และกลายเป็นลำแสงหายวับไปในอากาศ รวดเร็วมากจริงๆ
มีเพียงวิธีมาหรือไปเท่านั้นที่ทำให้ทุกคนรู้สึกว่าเขาเป็นยอดฝีมือ

เวลานี้เหลือแค่หลังชื่อที่ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับใครและคู่มือสีหน้า
เคร่งเครียดเย็นชา ทุกคนในที่นั้นจึงเจียบกริบไปชั่วขณะ จากนั้นหลังชื่อก็ล้วง
หยิบเครื่องสื่อสารคาถายันต์ที่อินซิ่งบอกให้นำติดตัวมาด้วย ดูท่าทางเหมือน
จะแจกจ่ายให้พวกเขา

"ข้าจะติดตั้งให้พวกเจ้าก็แล้วกัน ชื่อ?"

หลังชื่อเริ่มถามจากสาวน่ารักหมายเลขหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ที่สุดก่อน
จากนั้นก็ติดตั้งที่ละอันและมอบให้พวกเขา เครื่องสื่อสารคาถายันต์ที่
หลังชื่อนำมาเหมือนกับอันที่ปีโรวใช้ก่อนหน้านี้ ล้วนแต่มีลักษณะเหมือน
เป็นเครื่องหมายแสดงฐานะ เมื่อพิมพ์ข้อมูลลงไปแล้วชื่อเจ้าของก็จะปรากฏ
ที่เครื่องนั้นสินะ ถ้าขั้นตอนติดต่อกับคนอื่นไม่แน่ว่าจะมีชื่อตัวเองโผล่ออกมา
ก็ได้ใช่ไหม

แต่ว่า...ให้หัวหน้าแผนกคาถายันต์มาส่งเครื่องสื่อสารคาถายันต์ให้
พวกเขาด้วยตนเองแบบนี้ไม่เวอร์ไปหรือ แถมของที่เจ้าตัวทำเองกับมือ
แบบนี้ต้องมีคุณสมบัติสูงมากเลยสินะ สวรรค์...

เครื่องสื่อสารคาถายันต์ที่ท่านหลังชื่อทำเองกับมือ ถ้าเอาไปขายไม่รู้
จะได้ราคาเพิ่มอีกกี่เท่าตัว ต่อให้หมีฉงหมดตัวก็ต้องขอซื้อจากเขาให้ได้แน่
เลยใช่ไหม

"ชื่อ?"

มาถึงคิวฟังดังอย่างรวดเร็ว หลังชื่อเหลือบมองแล้วร้องถาม จากนั้น
ขมวดคิ้ว ไม่รอให้เขาตอบก็พูดเสริมว่า

"ข้าจำได้ ฟันถึงสินะ"

"ไม่ใช่"

แว๊ก! มัวแต่ตกใจที่ท่านหลังชื่อจำชื่อได้เลยลืมนิ่ววิธีพยักหน้าหรือ

สายหน้าแทนเลย! ช่วยละทีนี้!

"ไม่ใช่? ข้าจำผิดหรือเจ้าเปลี่ยนชื่อ หรือว่าชื่อของเจ้าคือพันเพื่อน"

หลังชื่อเล็กคิ้ว พูดเสียงเย็นชา

ท่านหลังชื่อช่างมีอารมณ์ขันจริงๆ ให้ยังงั้นก็ไม่มีทางเปลี่ยนชื่อแซ่
ชุดหลุมฝังตัวเองแบบนั้นแน่ อีกอย่างถึงแม้ นายจะพูดอย่างสุภาพว่าคงจำผิด
แต่หน้าเสียงที่ใช้แสดงชัดเลยว่า เขื่อนั้นในความจำของตัวเองมาก

"พันถั่ง เจ้าช่วยพูดตรงๆ หน่อยได้ไหม"

จุมักจะพูดแบบนี้เป็นประจำ เขาชักทนไม่ไหวแล้ว

เฮ้อ นายไม่มีทางเข้าใจหรอกว่าฉันต้องช่วยเพราะปากเจ้ากรรมนี้
ขนาดไหน เลิกเข้าสี่ฉันสักที เพราะฉันคงเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้หรอก

"เจ้าพบหน้าท่านหลังชื่อเลยตื่นเต้นมากสินะ"

จนถึงตอนนี้เี่ยทุยก็ยังไม่เข้าใจผิดว่าเขาพูดผิดเพราะความตื่นเต้น

ใครตื่นเต้นกันแล้ว ฉันไม่ใช่หมีฉงสักหน่อย หน้าตาดองมาแล้ว
ยังงั้นก็เป็นผู้ชายอยู่ดี ไม่มีคำพ้อหรือหน้า

"เอาไป พันถั่ง"

หลังชื่อไม่พูดให้มากความ หลังจากพิมพ์ชื่อลงไปก็ยื่นส่งให้เขา พันถั่ง
ดีใจมากที่ได้เครื่องสื่อสารคาถายันต์มาฟรีๆ แถมยังเป็นของที่มีราคาแพงด้วย

"เอ๋?"

ขณะที่หลังชื่อหยิบเครื่องสื่อสารคาถายันต์ออกมา ก็ปลันขมวดคิ้ว
อีกรอบ

"เจ้าอินชื่อบอกให้ข้าเอาเครื่องสื่อสารคาถายันต์มาเจ็ดอัน..."

คนที่สวมองไวหนอยจะรู้ถึงปัญหาทันที ส่วนคนที่สวมองซ้ากว่าหนอย
ก็อยู่ตัวหลังจากเวลาผ่านไปสักสองสามวินาที

ตอนนี้นอกจากหลังชื่อแล้วไม่ว่าจะนับยังงั้นก็มิแค่หกคน ต่อให้เปลี่ยน
เครื่องเก่าของปีโหวแล้วก็มีแค่หกอยู่ดี

"หมอนั้นเห็นผีหรือไง แค่นับเลขง่ายๆ แค่นี้ยังนับผิด ที่มจนน่านับถือ
จริงๆ"

แต่ท่านหลังชื่อ คำพูดนั้นจะไม่เสียมารยาทไปหน่อยหรอก ถ้าพูดตามตรงคนที่ยืนอยู่ที่นี่ทุกคนก็เป็นผีทั้งนั้น เพราะพอมาถึงโลกนี้แล้วจึงได้รับร่างกายจากจันทร์คล้อย

"ปุ่มบนเครื่องสื่อสารคาถายันต์ พอกดปุ่มทางซ้ายจะสามารถใช้พลังเวทพิมพ์ชื่อคนที่ต้องการติดต่อ อักขรเวทชื่อพวกเจ้าจะสลักอยู่ด้านหลังเครื่อง ถ้าคนอื่นอยากติดต่อกับเจ้าก็เอานี้ให้เขาพอ พอพิมพ์อักขรเวทลงไปแล้วกดซ้ำอีกทีก็จะเชื่อมต่อสำเร็จ รอให้อีกฝ่ายรับได้เลย เมื่อมีสัญญาณเรียกมาจะมีไฟสว่างที่เครื่อง เวลาจะรับให้กดปุ่มทางซ้าย ถ้าจะไม่รับให้กดค้างห้าวินาที ปกติเวลาที่เครื่องเปล่งแสงถ้าเอามือวางบนเครื่องจะสามารถรับข้อมูลของอีกฝ่ายได้ แต่ถ้าพวกเจ้ายังใช้พลังเวทไม่ได้ แคกดปุ่มเป็นก็สามารถรับสัญญาณจากคนอื่นได้แล้ว"

หลังชื่ออธิบายวิธีใช้เครื่องสื่อสารคาถายันต์ให้พวกเขาฟัง ฟังดูใช้งานง่าย ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรหรอกมั้ง

อุปกรณ์ที่คล้ายกับโทรศัพท์มือถือแบบนี้ไม่ว่าจะอยู่ในโลกไหนก็ถือเป็นสิ่งจำเป็นสินะ ฟันถึงสำเนียงตัวขึ้นมา

"ใช้เครื่องนี้ต้องจ่ายเงินหรือเปล่า"

จูลาถามเรื่องสำคัญพอดี หลังชื่อสายหน้า

"นี่เป็นบริการสาธารณูปโภคเพื่อให้ติดต่อกันสะดวก ดังนั้นเวลาใช้จะไม่คิดเงิน ขอเพียงได้ผู้ใหญ่มีเงินก็จะแจกจ่ายให้คนละเครื่อง หรือจะไปซื้อเองก็ได้"

อ้อ บริการสาธารณูปโภค... ฟังดูแล้วเมืองตะวันออกก็เอาใจใส่ดีนะ แต่ช่วยเปลี่ยนเรื่องที่มีไว้บริการให้ทุกคนเอาไปใช้ชมเพื่อนจากสระน้ำเป็นเรื่องยนต์หน่อยได้ไหมอะ ฉันว่ามันได้ประโยชน์กว่าเยอะนะ

"ส่วนปุ่มทางขวาจะใช้เมื่อต้องการติดต่อกันหลายๆ คน เปิดเครื่องให้กดหนึ่งครั้ง ปิดเครื่องให้กดค้างห้าวินาที ทันทีที่เปิดเครื่องจะเชื่อมต่อสัญญาณเข้าไปในกลุ่มที่ติดตั้งไว้อันดับแรกทันที ถ้าติดตั้งไว้มากกว่าหนึ่งกลุ่มทุกครั้งที่กดมันจะเปลี่ยนกลุ่มไปเรื่อยๆ หลังจากที่เปิดเครื่องและเข้าสู่ระบบ

สื่อสารแบบกลุ่ม แค่ว่าเครื่องสื่อสารคาถายันต์ที่ติดตัวก็จะได้ยินเสียงของผู้อื่นๆ ในกลุ่มที่เชื่อมต่อสัญญาณเข้าด้วยกัน ขณะเดียวกันถ้าหากพวกเขาเปิดเครื่องและพกติดตัวไว้ ไม่ว่าจะพูดอะไรออกไปมันก็จะไปดังที่เครื่องของผู้อื่นๆ ในกลุ่มเช่นกัน"

มีระบบแทรกซึมด้วยเหรอ ทันสมัยจัง เครื่องเล็กๆ แค่นี้มีคุณสมบัติมากมายขนาดนี้ คาถายันต์นี่เป็นวิชาที่น่าอัศจรรย์จริงๆ

"วิธีติดตั้งเป็นวิชาชั้นสูง ดังนั้นข้าจะไม่สอนพวกเขา แต่ข้าติดตั้งกลุ่มให้และใส่ชื่อพวกเขาทุกคนเข้าไปแล้ว ลองเปิดดูสิ"

ในเมื่อหลังชื่อพูดแบบนั้น ทุกคนจึงเปิดสัญญาณเชื่อมต่อบนสื่อสารแบบกลุ่ม เนื่องจากตอนนี้มีเพียงกลุ่มเดียว ดังนั้นจึงเชื่อมต่อเข้าไปทันทีถึงแม้จะเปิดเครื่องแล้วแต่ทุกคนต่างก็ยืนอยู่ที่นี้ด้วยกัน จะให้ใช้เครื่องสื่อสารคาถายันต์คุยกันก็รู้สึกแปลกๆ จึงเอาแต่มองหน้ากันไปมาด้วยความกระตือรือร้น

"แจกเครื่องสื่อสารคาถายันต์ให้หมดแล้ว มีแค่หกคนซัดๆ จะให้เอามาเจ็ดอันทำไม"

หลังชื่ออ้าปากพูดขึ้นมาก่อน มีเสียงดังซ้อออกมาจากเครื่องสื่อสารคาถายันต์ คิดไม่ถึงว่าเขาจะรวมตัวเองเข้าไปในกลุ่มนี้ด้วย แต่เสียงดังกล่าวนั้นจะดังแค่แถวๆ ช่วงอกของทุกคน ไม่ได้แพร่ออกไปไกลกว่านั้น

ฟังจากคำพูดแล้ว คนที่หลังชื่อพูดด้วยน่าจะเป็น...

"อ๊ะ! หลังชื่อ! เมื่อกี้จันทร์คล้ายส่งพิศที่นะ ตอนนี้เพิ่งส่งกลับมา แต่พวกเขาไปรายงานองแล้วว่าข้าไม่ได้มาตามนัด ซวยชะมัด!"

เสียงของอินชื่อที่เพิ่งจากไปไม่นานดังขึ้นแถวช่วงอกพวกเขา

บันทึกท้ายเรื่องของพันถั่ง

แค่ฆ่าไก่ตัวเดียวทำไมผมกลับรู้สึกเหนื่อยมากทั้งๆ ที่ไม่ได้ฆ่าเองด้วยซ้ำ เรื่องที่น่ายินดีมีเพียงเรื่องเดียวคือได้รับเครื่องสื่อสารคาถายันต์เมื่อมองจากสายตาเชี่ยวชาญของผมแล้ว ผมก็ล้ารับประกันเลยว่ามันเป็นสินค้าชั้นเยี่ยม ผมว่าคราวหน้าจะลองไปเดินเทียบราคาที่ร้านค้าสักหน่อย

40 The Sunken Moon ปรีศนาพิภพมาลา 2

เรื่องนี้ทำให้ผมดีใจจนแทบไม่ต้องกินข้าวไปสามวัน

ถึงแม้เสปียงหลวงจะรสชาติแย่เสียจนการกินข้าวไม่ลงสามวันกลายเป็นเรื่องธรรมดา แต่นี่เป็นแค่การเปรียบเปรยเท่านั้น

ความสวิตหวานแหววชมพูจำของท่านอินชื่อกับปี่โหระทำให้ทุกคนรู้สึกมีตมอับเฉาไปตามๆ กัน เพราะพวกเขาช่างเจิดจ้า... แสบตาจนไม่อาจมองตรงๆ ผมรู้สึกเจ็บปวดมาก

เย่ห่วย เรารีบไปจากพวกเขาเถอะ อยู่ข้างๆ พวกเขาแบบนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ อ้อ ต้องหลังจากฆ่าไก่และถอนขนถลกหนังให้เสร็จก่อนสินะ

เอาล่ะ จูซาก็ไปด้วยกันเถอะ ในเมื่อเป็นเพื่อนร่วมห้องกัน ดังนั้นลุยหรือถอยพร้อมกันดีที่สุด ผมรู้ธรรมชาตินิยมแบบนี้ดี

ส่วนสาวน่ารักสองคนนั้น...ก็ต้องลุยหรือถอยพร้อมเพื่อนร่วมห้องของพวกเขาเธอสิ เพราะเห็นท่าท่าทางตืออกดีใจนักหนาที่ได้เจอหนุ่มหล่อไม่ใช่เรอะ

อะไรนะ เงินสามพันพวงทำให้ผมยอมขายศักดิ์ศรีของตัวเอง... ผมพูดแบบนี้เมื่อไหร่กัน ผมเคยพูดด้วยเหอ การติดตามท่านอินชื่อกับชายศักดิ์ศรีเกี่ยวอะไรกัน... บางทีอาจเกี่ยววันหนึ่งก็ได้ ผมก็แค่คิดว่าถ้าศักดิ์ศรีสามารถขายได้เงินสามพันพวงซึ่งถือว่าเป็นราคาที่สูงมาก ถ้ามีโอกาสก็อาจจะลองขายดูสักที แต่เสียดายจังที่ไม่ได้เงินสามพันพวงนั้น ดังนั้นตอนนี้จึงไม่จำเป็นต้องติดตามท่านอินชื้อ เหนือๆ